

Butterfly Blues

Het gaat niet best met de levensverwachting van de Nederlanders, zo meldde de Leyden Academy on Vitality and Aging onlangs. Vrij vertaald komt de onheilstijding van deze Academy - nooit eerder had ik gehoord van dit instituut - er op neer dat u en ik almaar minder oud worden dan bewoners van allerlei landen om ons heen. In het stulpje van schrijver dezès leidde het bericht meteen tot veel onrust. Koffers pakken en emigreren naar een land met een hogere levensverwachting, zou dat helpen het leven te rekken? Elk maandje langer leven is toch mooi meegenomen, want er is nog zo vreselijk veel te doen. U kent vast wel de metafoer van de jongleur die een groeiend aantal draaiende bordjes in de lucht moet houden. Elk bordje staat voor een klus die nog moet worden gedaan of een misserie die om vervulling vraagt. Soms klettert een goedkoop stukje aardewerk op de grond aan diggelen ('ai, vergeten boodschappen te doen'), soms helaas een duur schoteltje van Chinees porselein (het staatslot met een lekker prijsje is abusievelijk weggegooid met het oud papier). Pats! Een ander bord, nog steeds rond-draaiend op zijn stokje, staat voor 'alles van Nabokov lezen', terwijl de teller nog geheel op nul staat. Alleen 'Lolita' ken ik, maar dan als filmversie, niet als boek. Die telt dus niet mee.

Nabokov, die wist tenminste wat jongleren is. Vladimir schreef, zo zegt men, het ene literaire meesterwerk na het andere, verdiende daar goud geld mee en wist ondertussen ook nog alle tijd te vinden voor professioneel 'lepping', zoals de Engelstaligen het vlinderen noemen. Een combinatie om jaloers op te worden. Nabokov was gespecialiseerd in de blauwtjes. Als autodidact, zonder opleiding in de biologie of entomologie, ging zijn wetenschap van de vlindertjes op den duur

zover, dat hij meerdere geslachten, soorten en ondersoorten van de blauwtjes, de 'Blues', onderscheidde en beschreef. Een van de door hem beschreven ondersoorten, *Lycaeides melissa samuelis*, heeft het als 'Karnar Blue' zelfs gebracht tot officiële vlinder van de staat New Hampshire. Daarnaast is een nog veel groter aantal (onder)soorten vernoemd naar Nabokov.

Tien jaar geleden kwam een boekwerk uit getiteld Nabokov's Butterflies, een bundeling van honderden pagina's niet eerder gepubliceerde aantekeningen en beschrijvingen van zijn hand. Pittige kost, maar soms heel aandoenlijk, herkenbaar ook. "From the age of seven, everything I felt in connection with a rectangle of framed sunlight

was dominated by a single passion," schrijft Nabokov zelf over de jonge Vladimir. "If my first glance of the morning was for the sun, my first thought was for the butterflies it would engender." Had hij misschien 's nachts gedroomd van een ouder kind, een onbereikbaar meisje Lolita van een paar straten verderop? Na een tijdje stop ik met het lezen van allerlei passages in het boek, die voor een groot deel handelen over het uit elkaar peuteren van de genitatieën van mannelijke blauwtjes. Hoogste tijd om eindelijk te beginnen aan het echt literaire werk van Nabokov! Nou ja, dadelijk dan. Eerst staat me toch nog een ander taakje te doen: de scherven van daarstraks bij elkaar vegen.

Tekst: René Marcelis
Tekening: Kees Verbeek

